

Елин Пелин
Двете трески

Една треска имала две дъщери. Хранила ги тя, изгледала ги, изучила ги, па им рекла:

– Хайде сега, милички, не сте вече малки и неопитни, идете и си търсете поминувката. Коя както знае, така да живее.

Двете трески се простили с майка си и тръгнали да си търсят щастие по широкия свят – една на тая страна, друга – на другата.

Дълго време двете сестри не се чували, не се виждали.

Веднъж се срещнали на един връх и почнали сладки разговори:

– Как поминуваш, сестричке?

– Е, добре си поминувам, сестро. Щом се разделихме, аз разтресох един господар, че като се уплаши човекът: х̀а това, х̀а онова. Постлаха ми три дюшеци меки, топли, завиха ме с копринени юргани... Чудо! Пък каква храна и какво пиене ми даваха, ти не си и сънувала... Ами ти как прекара, сестрице?

– Лошо, много лошо, сестро! Като се разделихме, аз срещнах един говедар и го разтресох, но проклетият му човек не рече ни „ох“, ни „ах“. Не иска ни да легне, ни да ми постеле, ни сладко да ме нахрани. Като ме помъкна през долове и върхове подир говедата, та душицата ми излезе. Веднъж го стегнах по-силно, да го поукротя, а той се хвърли в един студен и дълбок вир, та щеше да ме удави! Лошо, лошо, сестро! Каж ми ти, кога държиш твоя господар?

– Аз го държа само денем.

– Не може ли, сестро, пък аз нощем да го държа, та и аз малко спокойствие да видя?

– Може, може, сестро!

И двете трески отишли при господаря, та на меки дюшеци да си полежат.

Едната го тресла деня, а другата – нощя.

КРАЙ

© Елин Пелин

Издание: Елин Пелин. Приказки, Съчинения в шест тома, Том 5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10980>]